

CUPRINS

ESOP

Omul și potârnichea.....	5
Măgarul, cioara și păstorul.....	5
Măgarul și blana leului.....	6
Vulpea și vulturul.....	7
Păstorul.....	8
Zgârcitul.....	9
Vulturul și cioara.....	10

LA FONTAINE

Greierele și furnica.....	11
Corbul și vulpoiul.....	12
Broasca ce vrea să fie cât boul de groasă.....	13
Lupul și mielul.....	14
Vulpea și barza.....	15
Sfatul ținut de guzgani.....	16
Liliacul și cele două nevăstuici.....	18
Leul și țânțarul.....	19
Măgarul încărcat cu bureți și măgarul încărcat cu sare.....	21
Leul și guzganul.....	22
Lupul ajuns păstor.....	23
Lupul și barza.....	25

Vulpea și strugurii.....	26
Măgarul și cățelul.....	26
Gaița gătită cu penele păunului.....	28
Calul și lupul.....	28
Pielea ursului din pădure.....	30
Iepurele și broasca țestoasă.....	32
Cerbul ogindindu-se în ape.....	33
Cocoșul, pisica și șoricelul.....	34
Vulpea, maimuța și animalele.....	36
Calul și măgarul.....	37

ANTON PANN

Carul frânt.....	39
Copacul și dovleacul.....	41
Țermonia unui bătrân.....	42

AL. DONICI

Racul, broasca și știuca.....	44
Leul la vânat.....	45
Musca.....	46

GRIGORE ALEXANDRESCU

Toporul și pădurea.....	47
Șoarecele și pisica.....	49
Câinele și cățelul.....	51
Pisica sălbatică și tigru.....	52
Dreptatea leului.....	55
Lupul moralist.....	57
Boul și vițelul.....	59

Vulpea liberală.....	61
Uleul și găinile.....	62
Vulpoiul predicator.....	64

DIMITRIE BOLINTINEANU

Bufonul.....	68
--------------	----

G. SION

Veverițoiul și amicii.....	70
----------------------------	----

GHEORGHE TĂUTU

Câinele și buldogul.....	73
--------------------------	----

CONSTANTIN D. ARICESCU

Ariciul și viespele.....	75
--------------------------	----

C.V. CARP

Calul și momița.....	77
Țânțarul și harmasarul.....	78

D. OLLĂNESCU-ASCANIO

Ursul, vulpea și lupul.....	86
-----------------------------	----

G. RANETTI

Gheata și șoșonul.....	89
------------------------	----

ESOP

OMUL ȘI POTÂRNICHEA

Un om vru să taie o potârniche. Aceasta începu să se vaite și să se roage să-i cruțe viața; drept mulțumire va ademeni o mulțime de alte potârniche în cursele omului.

— O, cât de urât e asta din parte-ți! răspunse omul.

— Abia acum am să te omor, căci ești o ticăloasă. Ca să scapi tu cu viață, vrei să-ți jertfești prietenele.

MĂGARUL, CIOARA ȘI PĂSTORUL

Un măgar păștea pe un câmp. Spinarea îi era julită. O cioară, văzând aceasta, zbură spre măgar, se așeză pe spinarea sa și începu să ciugulească din carnea crudă.

Măgarul încerca în durerile sale să se scape de cioară, dar nu izbuti.

Paznicul măgarului era prin apropiere și ar fi putut să gonească cioara cu un singur cuvânt. Dar omul acesta rău se bucura văzându-l pe măgar cum se zbătea de durere. Ba mai și râse pe deasupra.

— Oh, strigă măgarul, simt acum că durerile mi-s îndoite când mă văd batjocorit de cel ce ar putea și ar trebui să mă ajute.

MĂGARUL ÎN BLANA LEULUI

Un măgar s-a îmbrăcat odată cu blana unui leu. Apoi o porni hai-hui prin pădure, zbierând cât îl ținea gura, după cum îi era obiceiul: „i-a, i-a!“ Credea că astfel va băga în sperieți toate animalele. Și, într-adevăr, toate se însăimântară; numai vulpea, șireată cum era, nu se lăsă înșelată. Ea se așeză drept în fața leului și-l batjocori astfel:

— Dragul meu, și eu m-aș fi speriat, de nu te-aș fi recunoscut după zbieretele tale. N-ai ce-i face: tu ești și rămâi măgar.

VULPEA ȘI VULTURUL

Un vultur își făcuse cuibul pe un stejar. La picioarele acestuia își avea vizuina o vulpe. Această vecinătate părea că va avea drept urmare o prietenie drăgăstoasă. Dar cât de puțin sinceră era ea!

Odată vulpea plecă la vânătoare. Tocmai în ziua aceea, vulturul nu prea găsisse pradă și a trebuit să postească împreună cu puii săi. El crezu că foamea te scutește să te mai gândești la prietenie. Drept urmare, se repezi la puii de vulpe, îi duse în cuibul său și-i mâncă. Ce mai ospăț!

Dar ce jale când vulpea se întoarse și nu-și mai găsi puii. Ea bănuiește imediat cine e vinovatul. Întărită de această călcare a prieteniei și înfuriată de durere, se porni să-l ocărăscă și să-l suduie pe fostul ei prieten, care acum îi era cel mai aprig dușman. Și pentru că nu se putea răzbuna altfel, se rugă zeilor ca ei să-l răzbune.

Rânjind liniștit, vulturul se uita la vulpea îndârjită, fără să bănuiască ce repede va fi pedepsit.

În vecinătate se încinsese o serbare și țăranii aduceau jertfe zeilor lor. După obicei, ei aprinseră mădulele animalelor sacrificate. Vulturul se repezi într-acolo și fură o bucată de carne, pe care o duse în cuibul său.

Fără ca el să știe, rămăsese atârnată de carne o scânteie de jărat. În câteva clipe, cuibul său căzu pradă flăcărilor, ațâțate de vântul care începuse a sufla cu putere. Puii, pe jumătate fripți, căzură jos și vulpea îi măncă sub ochii vulturului.

După faptă și răsplată.

PĂSTORUL

Un păstor își pierduse la pășune cea mai bună vită pe care o avea. Zadarnic a tot căutat-o în pădure și prin locurile mai îndepărtate. N-o găsi. În nevoia sa, el s-a rugat lui Jupiter, făgăduindu-i un ied dacă-i va arăta pe hoțul vitei sale. Deodată, păstorul s-a trezit, în mijlocul pădurii, în fața unui leu care se ospăta cu rămășițele vitei.

Tremurând de frică, s-a rugat din nou de Jupiter, care-i îndeplinise atât de repede dorința, făgăduindu-i acum pe cel mai bun taur al său drept jertfă dacă-l va îndepărta iarăși pe hoț și-l va mântui astfel de ghearele leului.

*Nu întotdeauna ne-ar bucura
îndeplinirea unei dorințe.*

ZGÂRCITUL

Un om tare zgârcit, căruia nu-i plăcea nimic altceva decât banul, își vându casa, ogorul, în sfârșit, tot ce era al său. Banii luați i-a topit într-un bulgăre mare, pe care l-a îngropat în pământ. Zi de zi se ducea la locul acela. Cea mai mare plăcere a sa era să se uite la comoară.

Un vecin, care avea mereu treburi prin acele locuri, l-a văzut de mai multe ori cum săpa și astupa apoi iarăși groapa. Și a mai văzut cum îi strălucea obrazul de fericire când pleca.

Odată, pe când avarul nu se afla pe acolo, vecinul se duse la locul știut, săpă și găsi, spre uimirea sa, comoara. Fără să mai stea mult pe gânduri, o luă; dar cine ar putea povesti ce tare s-a speriat avarul când nu și-a mai văzut a doua zi comoara. Își rupea, în deznădăjdea sa, părul, învinovățind pe Dumnezeu și pe oameni.

Un trecător, auzindu-l cum bocește și aflând pricina durerii sale, încercă să-l mângâie:

— Nu plânge, zise străinul, căci după părerea mea n-ai suferit prea mare pierdere. Ia o piatră, tot atât de mare ca bulgărul tău de aur, pune-l acolo unde-ți țineai banii și închipuie-ți că e comoara ta. Nici n-ai

să iei seama că-i vreo deosebire. Ție doar aurul îți folosește tot atâta de puțin ca și piatra.

*Nu banii ne aduc vreun folos,
ci întrebuințarea lor potrivită.*

VULTURUL ȘI CIOARA

Un vultur se repezi din înălțimea cerului drept spre miel și, apucându-l cu ghearele, îl răpi cu ușurință.

O cioară văzuse asta și deoarece se credea tot atât de puternică, se repezi la un berbece. Dar zadarnic se opinti să-l ridice. Nu numai că nu fu în stare, dar pe deasupra se mai încurcă și în lâna lui, așa că nu mai fu în stare să zboare mai departe.

Când ciobanul o văzu cum se zbate, o prinse, îi tunse aripile și o dete copiilor săi, ca jucărie.

— Tăticule — întrebară copiii, bucuroși — care e numele acestei păsări?

— Acum un ceas, răspunse păstorul, ea se credea vultur, dar acum trebuie să-și dea seama că nu este decât o biată cioară.

*Măsoară-ți puterile înainte de a te apuca
de ceva. Altfel te faci de râs.*

JEAN DE LA FONTAINE

GREIERELE ȘI FURNICA

Greierele tot cântând
Vara toată,
Crivățul când fu să bată,
Nimeritu-l-a flămând.
Nici fărâmbă cât de mică
De muscuță or vermișor.
Se porni deci la furnică
Spre a-i cere ajutor.
A rugat-o șa să-i dea
Grăuncioare pentru trai.
Numai până-n luna Mai
„Voi plăti, el îi zicea.
Capete și angara
Chiar în ceasul de vadea.“
Darnică furnica nu-i:

Asta-i doar meteahna sa.
Celui ce venea să ceară
Zise: „Ce-ai făcut pe vară?“
„— Zi și noapte, orișicui,
Am cântat – cum vezi, o spui.“
„— Ai cântat? halal de tine;
Dănțuiește-acum, vecine!“

CORBUL ȘI VULPOIUL

Jupânul corb pe-un arbore cocoțat,
Un caș în ciocul său ținea;
Vulpoiul hâtru, de miros purtat
A început cu laude să-l ia:
„Mărie corb, adânc ne-am închinat!
Ce de mândrețe, Doamne și cât ești de frumos!
N-aș vrea să mint, dar dacă vocea ta
Nu-i, decât ale tale pene mai prejos,
Ești Fenix între păsări și, crede, pe dreptate“.
Când corbu-aude-aceste săltă de bucurie,
Și, cum îi este glasul, vrând s-arate,
Deschide-o clipă ciocul,
lăsând să-i cadă cașul.
Vulpoiul ia și zice: „Învețe coconașul,
Că-n veci lingușitoru-a ospătat
Pe seama celui care cuvântul i-l ascultă.